

РЕШЕНИЕ

№ 32270

гр. София, 02.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 02.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11444** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 11-00-161/11.11.24г на Г. Д. М. от [населено място] против Решение № 324/24.10.24г на КЗД.

В жалбата се сочи, че Решението е проц. и мат.незаконосъобразно и противоречи на целта на закона, като се моли за отмяната му и се претендират разноски.Органът се е произнесъл в нарушение на чл. 35 от АПК/неизяснени факти/, като доказ.тежест по чл.9 от ЗЗДискр не се е обърнала /тъй като пред КЗД жалбоподателката не е представила факти, от които може да се направи предположение за извършена спрямо нея дискриминация/. Органът цени доказателствата неправилно и разпределя доказ.тежест неправилно, като в резултат на проц.нарушения постановява и мат.незаконосъобразен акт. Дава се вяра на показанията на един свидетел, но на друг/този на М./- не се дава/и показанията му се тълкуват превратно/. В съд.заседание адв. И. поддържа жалбата и сочи, че по време на разпита на свидетеля на М. - КЗД не му е дала възможност да задава въпроси или ги е преформулирала. Нормата на чл.9 от ЗЗДискр всъщност не е приложима при „сексуален тормоз“. В писмени бележки се допълва, че докладчикът по преписката не е бил безпристрастен/съпреживявал е на жалбоподателката/, като голяма част от разговора в заседанието не е протоколирана.Част от свидетелските показания не касаят самото събитие, а дават характеристика на хората, поради което не могат да послужат като основание за прилагане на чл.9 от ЗЗДискр/според съд.практика- фактите от жалбата трябва да обосноват основателно предположение за извършена дискриминация/.

Ответникът КЗД се представлява от юрк.К., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна и недоказана, претендира юрк.възнаграждение. Сочи, че Решението е проц. и мат.законосъобразно, като правилно е приложен чл.9 от 33Дискр. „Сексуален тормоз“ е самостоятелно нарушение по 33Дискр и именно М. следва да докаже, че не го е извършил.

Заинтересованата страна А. В. К. се явява лично и оспорва жалбата и показанията на разпитания свидетел, като сочи, че няма свидетел на действията на М., за които е подала жалба до КЗД.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съгласно изискванията на АПК, пред надлежния съд, от лице с активна проц.легитимация, срещу инд.адм.акт по чл.21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Начало на адм.производство е сложено с жалба вх.№ 11-00-181/06.12.23г на А.К./старши експерт в Д“ТМ“ към ИА“ГИТ“/ до КЗД/л.12/, в която твърди, че Гл.Секретар на ИА“ГИТ“/М./ е осъществил спрямо нея сексуален тормоз по см. на чл.5 вр. §1 т.2 от ДР на 33Дискр- на 01.12.23г, по време на коледно парти на ИА „ГИТ“ в ресторант „Ф.“ в [населено място] с начален час 19.00 часа. Видно от жалбата, към 21-22 часа М. я поканил на общо 3 танца, като ѝ направил комплименти/казал ѝ, че е „готина“, а тя самоиронично му благодарила/, а в края на третия танц/докато тя е с гръб към него и върви към мястото си, за да седне/- „сложил ръката си в средата на гърба ѝ, като я плъзнал надолу и я хванал за задните части“. К. останала седнала на мястото си известно време, а М. ѝ „подмятал“ няколко пъти да остане/когато разбрал, че тя възнамерява да си тръгне/. Когато тя се приготвила да тръгва, М. отново я прегърнал и пак повторил, че е „много готина“ и да не си тръгва. В жалбата си до КЗД К. изрично сочи, че няма свидетели на описаните от нея действия на М.. В първия работен ден след събитието- на 04.01.23г, К. провела разговор с М. – казала му, че „опипването“ е недопустимо между колеги и е възмутена и смутена, а той отговорил, че съжалява, че действията му са предизвикали негативни чувства у нея. В първия работен ден след събитието- на 04.01.23г, К. на осн. чл.17 от 33Дискр уведомила работодателя им /ИД на ИА“ГИТ“-Е.А./, който предприел действия по изясняване на случая.

С Разпореждане от 21.12.23г в КЗД е образувана преписка и е определен 3-членен състав, на жалбоподателката е указана док.тежест по чл.9 от 33Дискр. На 22.01.24г К. уведомява КЗД, че не разполага с други факти, освен изложените в жалбата.

С писма от 22.02.24г КЗД уведомява М. и ИА“ГИТ“ за жалбата, като им указва в 7мо дневен срок да изразят становище по нея, а ИД на ИА“ГИТ“ да представи доказателства за проведената от него проверка на случая.

На 27.02.24г ИД на ИА“ГИТ“- А. депозира до КЗД становище, в което сочи, че: на 04.12.23г К. я уведомила устно за случая, а на 05.12.23г депозирала до нея писмен сигнал /представя го, идентичен е на жалбата до КЗД/; на 05.12.23г на осн. чл. 17 вр. чл. 28 от 33Дискр - А. провела устни разговори с други служители/присъствали на тържеството/ и те заявили, че не са били свидетели на твърдените действия на М.; А. издала заповед на 06.12.23г, с която изисквала до 08.12.23г- писмени обяснения от М. по сигнала на К. и му забранява да осъществява какъвто и да е контакт с К.; на 06.12.23г, в присъствието на Заместник ИД на ИА“ГИТ“-Ф., поканила в

кабинета си М.-за да му връчи сигнала и заповедта, но той отказал да ги получи и отрекъл твърденията на К., бил оформен отказ за получаване на Заповедта/с подпис на свидетеля-филипова/, респ. М. не е представял писмени обяснения по сигнала; А. отново провела личен разговор с К., която настояла да не се продължава с проверката /за да не я злепоставят пред колегите, а и предвид липсата на свидетели сред колегите и отрицанието на М./; А. уведомява, че ако КЗД установи твърдения „сексуален тормоз“, тя като орган по назначението- ще предприеме дисциплинарно производство срещу М. за нарушение на чл.14 ал.3 от Кодекса за поведението на служителите в дър.администрация.

На 07.03.24г М., чрез адв. И. депозира становище по жалбата, видно от което: изложеното в жалбата относно действията на М. не отговаря на действителността; К. всъщност изпълнява длъжността „технически секретар“ на ИД на ИА“ГИТ“; М. е танцувал 1-2 пъти с К., както и с други колежки от тяхната маса; К. си е тръгнала заедно с 2те си близки приятелки-колежки, преди другите служители от тази маса; М. не е прегръщал К., не ѝ е казал, че е „готина“, не я е хващал за задните части и не я е разубеждавал да си тръгне; М. е над 13 години Гл.Секретар на ИА“ГИТ“, явява се пряк ръководител на всички служители в ИА, като на тържеството е имало над 70 служители-всички негови подчинени; К. двукратно потвърждава пред КЗД, че няма свидетели на твърденията ѝ, като в жалбата ѝ са изложени само нейни лични твърдения, а те не са факти по см. на указания ѝ чл.9 от 33Дискр.

Въз основа на изготвен Доклад-Заключение от докладчика по преписката, е насрочено открито заседание за 29.05.24г и конституирани заинтересована страна - ИА“ГИТ“/срещу която няма жалба/ и ответник М./единственият, срещу когото е жалбата/.

В откритото заседание адв.И. прави възражение, че не следва изобщо да се конституира заинт.страна /ИА „ГИТ“/. Председателят на състава отхвърля възражението с мотив, че ИА“ГИТ“ е орган по назначението/всъщност такъв е ИД на ИА“ГИТ“-бел. на Съда/. К. се явява лично в заседанието и пак потвърждава, че няма свидетели на твърдените от нея действия на М., като допълва устно жалбата си и сочи, че: М. настоял тя и двете ѝ приятелки-колежки да седнат на неговата маса и поради липсата на свободни места на нея, извикал сервитьор да донесе допълнителна маса, която да се долепи до неговата маса;/ има колежка-свидетел, която е забелязала настъпила промяната в поведението на К. в последващ момент/тя седнала на мястото си и не пожелала повече двете заедно да танцуват, както до момента правили;/ М. ѝ е правил комплименти и ѝ казал, че е „готина“ - докато танцуват и няма как някой да е чул това. Докладчикът изрично е указал на К., че следва да ангажира свидетелски показания за твърденията си относно действията на М., тъй като до момента ситуацията е „дума срещу дума“.К. отново е потвърдила, че няма свидетели на действията и думите му и няма да ангажира никакви доказателства. В заседанието ИД на ИА“ГИТ“-А. заявява, че Заповедта за забрана за контакт между М. и К. още действа и е осигурено стриктното ѝ спазване, без това да пречи да си изпълняват служебните задължения. По искане на М., в заседанието е разпитана като свидетел бивша служителка на ИА“ГИТ“/поканена била като гост на тържеството/, тъй като КЗД приема, че М. е носител на доказ.тежест съгл. чл.9 от 33Дискр. Свидетелката потвърждава, че: М. и К. са танцували няколко танца, без той да е проявявал към нея по-специално внимание при избора на дама за танц; присъствали са около 70 служители, като на тяхната обща маса са били около 30 човека; К. си е тръгнала преди свидетелката - около 22.30-23часа, заедно с други колежки.

В писмени бележки адв.И. отново сочи, че жалбоподателката като носител на доказ.тежест- не е

ангажирали никакви доказателства за твърденията си, както и че съгл. практиката на ВАС/д.№ 9288/18г и д.№ 10531/20г/- „сексуален тормоз“ се преценява и през призмата на Препоръка 92/131/ЕЕ, като е налице при наличие на 2 кумулативни предпоставки/накърняване честта и достойнството на пострадалото лице и създаване на враждебна, принизяваща, обидна, унизителна или застрашителна среда/. В случая К. не е доказала поведение на М., с което да накърнява честта и достойнството й. При присъствие на 70 човека в 1 зала, няма нито 1 свидетел според самата К., а това води до извод, че не е създадена и враждебна, принизяваща, обидна, унизителна или застрашителна среда. Не е налице извършен „сексуален тормоз“, като жалбата следва да се отхвърли.

КЗД се произнася с обж. Решение № 324/24.10.24г, като въз основа на събраните доказателства приема за установено, че М. е извършил „сексуален тормоз“ по чл.5 вр. §1 т.2 от ДР на ЗЗДискр /описания в жалбата на К./, като на осн. чл.47 т.4 от ЗЗДискр му дава зад.предписание- да се въздържа в бъдеще от подобни дискриминационни действия и да не допуска наличието на обстоятелства, които биха могли да доведат до определена форма на дискриминация или съмнение за такава. Решението е връчено на М. на 06.11.24г, жалбата до Съда е от 11.11.24г.

Съдът е разпределил доказ.тежест между страните/л.113 и л.129/, като само М. е направил доказ.искане- поискал е разпит на същата негова свидетелка.

К. потвърждава и пред Съда, че няма свидетели на твърдяните от нея действия на М. /л.143гръб/.

Видно от показанията на свид.С./които Съдът кредитира/: свидетелката е разговаряла и с К. и с М. по време на тържеството, като К. не е била притеснена и е нямало промяна в настроението й, а М. не се е държал странно; К. си е тръгнала с двете си приятелки-колежки преди свидетелката, но трите са стояли почти до края на тържеството; К. е танцувала с още двама колеги/по-млади от М./, като с тях танцувала динамични танци, а с М.-блус; К. е изпълнявала фактически функциите на личен асистент на ИД на ИА“ГИТ“, като според свидетелката- К. е подала жалбата до КЗД с цел дискредитиране или уволнение на М.; К. е напуснала впоследствие ИА“ГИТ“, но не заради това, че ще трябва да работи на едно място с М., а за да живее с приятеля си в чужбина.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е постановено от компетентен орган, в кръга на компетентността му по закон.

Решението е в писмена форма, като съдържа зад.реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания.

Съдът намира, че Решението е постановено при допуснати съществени проц.нарушения от страна на органа, което е довело и до мат.незаконосъобразност на Решението.Съображенията на Съда са следните:

1/ Неправилно са конституирани страните в адм.производство, като ИА“ГИТ“ не е орган по назначението, а дори да беше- няма жалба срещу него/жалбата е само срещу М./ и респ. не е ответник. Няма правни основания пред КЗД да се конституират заинтересовани страни.

2/ КЗД приема първоначално /при изпращане на Писмото си от 21.12.23г с указания до жалбоподателката/, че изложеното в жалбата до КЗД не представлява факти по см. на чл.9 от

33Дискр. На 22.01.24г К. уведомява КЗД, че не разполага с други факти, освен изложените в жалбата, не ангажира и никакви доказателства. И при този отговор на жалбоподателката, т.е. при липсата на посочено или представено нещо допълнително от К., КЗД вече приема обратното- че жалбата ѝ съдържа факти по см. на чл.9 от 33Дискр, като в проведеното открито заседание КЗД указва на М., че именно той е носител на доказ.тежест на осн. чл.9 от 33Дискр. Този извод на КЗД е погрешен от една страна, а от друга- при липса на нови факти или доказателства, няма обяснение за промяната в становището на КЗД относно доказ.тежест по чл.9 от 33Дискр.

3/ Съдът изрично е указал на КЗД/л.113/, че като носител на доказ.тежест по чл.170 ал.1 от АПК, следва да ангажира доказателства пред Съда - защо е приложен по този начин чл.9 от 33Дискр/защо доказ.тежест е прехвърлена на М./. КЗД не е ангажирала доказателства пред Съда.

4/ Правилно в откритото заседание КЗД указва на К., че ситуацията е „дума срещу дума“, като жалбата ѝ съдържа само нейни твърдения, неподкрепени с факти. Фактите са реално съществуващи обстоятелства от обективната действителност, като поради реалния си и обективен характер - подлежат на възприемане от хората, респ. на доказване с годни доказ.средства. Ако се твърди за нещо, че съществува реално в обективната действителност, но никой освен твърдящия го не го е възприел и не съществуват доказателства за него, то това не е факт, а е лично твърдение. Пред КЗД К. и до края на откритото заседание не сочи факти, а прави самолични твърдения.

5/ От което следва, че доказ.тежест не е преминала върху М. на осн. чл.9 от 33Дискр, а се носи от К.. След като тя носи докз.тежест пред КЗД и не е ангажирала доказателства/нещо повече- твърди многократно, че доказателства изобщо не съществуват/, то КЗД е следвало да отхвърли жалбата ѝ поради недоказаност /от жалбоподателката-като носител на доказ.тежест по чл.9 от 33Дискр/. Не е доказано извършването на „сексуален тормоз“ от М., като доказ.тежест е на К..

6/ И пред Съда не са събрани доказателства относно твърденията на К.- това е и невъзможно, тъй като тя самата твърди, че доказателства не съществуват.

По изложените доводи Решението следва да се отмени като проц. и мат.незаконосъобразно.

При този изход на спора, на М. се дължат разноски- 10лв дър.такса и 1500лв договорен и внесен адв.хonorар, общо 1510лв.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 324/24.10.24г на КЗД, по жалба вх.№ 11-00-161/11.11.24г на Г. Д. М. от [населено място].

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминация да заплати на Г. Д. М. от [населено място] сумата от 1510лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: